

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, čj. KUJCK 146943/2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 3. 2024, čj. 64 A 1/2024-28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 3. 2024, čj. 64 A 1/2024-28, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je jednání žalobce, které žalovaný kvalifikoval jako přešupek narušení občanského soužití. Nejvyšší správní soud se však zabýval pouze tím, zda obstojí závěr krajského soudu, dle kterého se správní orgány dopustily vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že řádně nepovedly stěžejní důkaz (videozáznam) a neposkytly žalobci možnost na něj řádně reagovat.

[2] Komise pro projednávání přešupků města Veselí nad Lužnicí (dále „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023, čj. MUV/Př/16/23, uznala žalobce vinným z přešupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přešupcích, kterého se měl dopustit tím, že úmyslně narušil občanské soužití, neboť se vůči jinému dopustil hrubého jednání tím, že dne 6. 1. 2023 v době mezi 13:42 a 13:54 hodin ve Veselí nad Lužnicí, místní části Rafanda, na asfaltovém prostranství u budovy č. p. 906 po předchozí slovní výměně názorů udeřil rukou do obličeje

P. J., který mu předtím vyrazil z ruky telefon, na který si jej žalobce nahrával. Za to žalobci uložila správní trest napomenutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2023, čj. KUJCK 77970/2023, změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ohledně nákladů a ve zbytku je potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 15. 9. 2023, čj. 64 A 8/2023-29, zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného. Dospěl totiž k závěru, že správní orgán prvního stupně neposkytl žalobci možnost vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí. Ze správního spisu krajský soud dovodil, že žalovaný informoval žalobce o tom, že se bude moci vyjádřit v průběhu ústního jednání. Ze spisu však neplynulo to, že žalobce tuto možnost skutečně dostal. Žalovaný tento postup aproboval. Proto pochybily oba správní orgány. Žalobce v odvolacím řízení také žádal o nahlížení do spisu a možnost vyjádřit se. Žalovaný však o této žádosti nerozhodl, čímž zatížil řízení další vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud uzavřel, že správní orgány upřely žalobci uskutečnění jeho stěžejního práva, což vedlo k omezení jeho možnosti obrany. Dalšími námitkami se soud nezabýval.

[3] V dalším řízení správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, čj. MUV/Př/16/23, opět uznal žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití a uložil mu správní trest napomenutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl. Dospěl totiž k závěru, shodně jako v prvním rozhodnutí, že žalobce udeřil Petra Janů do obličeje. Na takové jednání nelze hledět jako na jednání v nutné obraně. Žalobce svým jednáním neodvracel žádný jemu přímo hrozící nebo trvající útok. K fyzickému útoku došlo jeho aktivním jednáním. Naplněna byla též materiální stránka přestupku. Žalobce svým fyzickým útokem významně narušil občanské soužití, a tedy i zájem na tom, aby se k sobě jednotlivci nechovali navzájem hrubě. Závěrem žalovaný popsal, že žalobce měl v rámci odvolacího řízení v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, možnost se seznámit s nově zařazenými podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K vyjádření měl lhůtu pět dnů. Žalovaný ji s ohledem na nevýznamný počet nově pořízených podkladů shledal dostatečnou a žalobce se v ní stihl vyjádřit.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Českých Budějovicích shora uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodnou shledal námitku neprovedení důkazu projekcí videozáznamu. Pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného byl tento důkaz stěžejní. Přesto správní orgány ve správním řízení videozáznam řádně neprovedly a žalobce na tento důkaz nemohl reagovat. Tím se dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Skutkové závěry správních orgánů totiž nemohou bez tohoto důkazu obstát. Dalšími námitkami se proto krajský soud již nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní připustil, že videonahrávku jako důkaz řádně neprovedl. Má však za to, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu se odkázal na rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2023, čj. 8 As 169/2021-39, a ze dne 24. 8. 2016, čj. 1 As 80/2016-30, č. 3466/2016 Sb. NSS, *CARWEST*, a závěr poradního sboru ministra vnitra č. 115/2012. Dále uvedl, že

pokračování

v řízení bylo postaveno na jisto, že se žalobce přestupku dopustil. Kamerový záznam poskytl žalobce policejnímu orgánu. Tento orgán sepsal úřední záznam s popisem děje na videozáznamu. Policejní orgán předal spis správnímu orgánu prvního stupně. Správní orgány již ve věci jednou rozhodly. Krajský soud však jejich rozhodnutí zrušil. Žalobce se v dalším řízení dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, nahlížel do spisu a k věci se vyjádřil. Rozhodnutí tak nemohlo být pro žalobce překvapivé, jelikož byl uznán vinným pro stejný skutek a bylo mu zřejmé, jak správní orgány důkazy hodnotí.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se rozsudek NSS ve věci sp. zn. 8 As 169/2021 zabýval jinými důkazy, konkrétně znaleckým posudkem a zvukovým záznamem. K videozáznamům existuje bohatá judikatura, podle které rozhodoval krajský soud. V rozsudku osmého senátu NSS, na který stěžovatel poukazuje, byly důkazy ve spise v písemné formě, na rozdíl od nyní posuzované věci. Proto je odkaz stěžovatele nepřiléhavý. Žalobce do spisu nahlížel. Videozáznam však byl uložený na disku. Proto jej neviděl. Stěžovatel jej neinformoval o tom, že část důkazů byla pouze na CD a DVD discích, neupřesnil jejich formát a neupozornil ani na to, že k zobrazení důkazů je nutné disponovat zvláštními technickými prostředky a softwarem. Technické prostředky mu při nahlížení neposkytl. Jednání stěžovatele bylo šikanózní, jelikož mu při jednání tvrdil, že mu nerozumí. Žalobce neměl možnost se seznámit s obsahem důkazů a vyjádřit se k nim. Stěžovatel se v kasační stížnosti při popisu zjištění ze spisu odkázal na úřední záznam policejního orgánu, ze kterého je zřejmý obsah videozáznamu. V napadeném rozhodnutí se však odkazuje přímo na daný videozáznam, nikoliv na úřední záznam. Zjištění stěžovatele a policejního orgánu se liší. V úředním záznamu policejního orgánu není informace o tom, že agresor odešel. Žalobce má za to, že je na něj nutné pohlížet jako na nevinného.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, respektive zda jsou přijatelné jednotlivé přípustné kasační námitky (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2021, čj. 10 Azs 147/2021-56, body 6 a 7, a ze dne 28. 11. 2022, čj. 8 Azs 14/2022-21, bod 11). Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[9] Nejvyšší správní soud proto přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu. Zásadní pochybení musí spočívat v tom, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti předestřel pouze obecnou argumentaci týkající se přijatelnosti kasační stížnosti, což však nebrání tomu, aby Nejvyšší správní soud posoudil, zda uplatněné kasační námitky mohou v projednávané věci naplnit některý z výše uvedených důvodů přijatelnosti. Na jejich základě dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť v závěrech krajského soudu lze shledat zásadní pochybení v posouzení otázky, zda bylo správní řízení zatíženo natolik závažnou vadou, že to mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

[11] Mezi účastníky není sporné to, že se stěžovatel dopustil vady v dokazování tím, že řádně neprovedl videozáznam z průmyslové kamery. Stěžovatel činí sporné pouze to, zda tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu se odkazuje zejména na judikaturu NSS.

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku i sp. zn. 8 As 169/2021, na který stěžovatel odkazuje, vycházel z předpokladu, že ne každé procesní pochybení správního orgánu je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Důvodem pro zrušení správního rozhodnutí jsou pouze takové případy porušení ustanovení právních předpisů o řízení před správními orgány, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Dané ustanovení předpokládá, že naopak nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, čj. 8 Afs 102/2005-65, *P.I.M. EXPRES*, a ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 As 322/2016-39).

[13] Nejvyšší správní soud v bodě 21 uvedeného rozsudku také shrnul východiska týkající se dokazování audiovizuálním záznamem, ze kterých následně vycházel, přestože se spor týkal odlišných důkazních prostředků. Uvedl, že „*promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu. Při provádění takového důkazu mimo ústní jednání tedy musí být vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu, který je významnou procesní zárukou. Z hlediska svého obsahu je protokol o promítnutí či přehrání audiovizuálního záznamu „sterilním“ objektivním popisem přímého pozorování, formalizovaným souhrnem, který obsahuje zejména souhrn formálních údajů, jako jsou místo, čas a označení úkonů, identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů a další zákonné požadavky v souladu s obligatorními obsahovými náležitostmi protokolu dle § 18 odst. 2 správního řádu. Odstavec 2 citovaného ustanovení nicméně obsahuje pouze tzv. minimální standard protokolu, v případě promítání audiovizuálního záznamu je vhodné popsat kromě běžných náležitostí i technické parametry záznamu, např. kvalitu promítání. Současně však rozšířený senát výslovně podotkl, že těmito závěry „nikterak nepředjímá procesní důsledky případného nedodržení zákonných náležitostí týkající se protokolu o promítnutí audiovizuálního záznamu“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, č. 2633/2012 Sb. NSS). I v případě, kdy správní spis neobsahuje protokol o provedení důkazu, je třeba v poměrech každé konkrétní věci posoudit, zda taková procesní vada způsobila nezákonnost rozhodnutí ve věci samé“.* Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že pokud správní orgán provede dokazování znaleckým posudkem a zvukovým záznamem, aniž by nařídil jednání (§ 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), či sepsal protokol o provedení důkazu (§ 18 odst. 1 správního řádu), zatíží

pokračování

řízení vadou. Tato vada nicméně nemusí mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), pokud účastník měl možnost se s obsahem důkazních prostředků seznámit a vyjádřit se k němu (§ 36 odst. 3 správního řádu).

[14] Z těchto obecných východisek lze plně vycházet i nyní posuzované věci. Rozhodné je tedy to, zda se žalobce mohl s videozáznamem seznámit a vyjádřit se k němu. Seznámení účastníka řízení s důkazem dle nálezů Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20, nelze chápat tak, že je správní orgán povinen mu sdělit svůj předběžný hodnotící úsudek o důkazu plynoucím z provedeného důkazního prostředku. Ten je povinen uvést až v odůvodnění rozhodnutí. V případě dokazování audiovizuálním záznamem je nutné, aby správní orgán vylíčil vše podstatné, co z tohoto důkazního prostředku vyplývá a s těmito zjištěními účastníka řízení seznámil.

[15] Stěžovatel předně poukazuje na to, že součástí správního spisu je úřední záznam policejního orgánu ze dne 6. 1. 2023, který popisuje děj kamerového záznamu, a na to, že žalobce do spisu nahlížel. Úřední záznam policejního orgánu však popisuje děj tak, jak jej vnímal policejní orgán. Z toho nelze automaticky dovozovat to, že žalobce mohl důvodně předpokládat, že jej shodně vnímají také správní orgány. Tento úřední záznam není pro správní orgány nikterak závazný. Z audiovizuálního záznamu tak mohly dovodit i jiné okolnosti než policejní orgán. Pouze z toho, že správní spis obsahuje úřední záznam policejního orgánu s popisem obsahu videozáznamu a žalobce do spisu nahlížel, proto bez dalšího nelze dovodit to, že správní orgány žalobce s podstatnými okolnostmi plynoucími z audiovizuálního záznamu seznámily a umožnily mu se k nim vyjádřit.

[16] Stěžovatel dále namítá to, že ve věci již jednou rozhodovaly oba správní orgány. Tvrdí, že z jejich rozhodnutí je zřejmé, jak správní orgány podklady a důkazy hodnotí. S těmito tvrzeními se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Správní orgán prvního stupně popsal rozhodné okolnosti z daného videozáznamu na str. 3 již ve svém prvním rozhodnutí ze dne 9. 5. 2023. V něm uvedl, že „z kamerového záznamu v čase 14,42 až 14,54 je vidět parkoviště, na kterém stojí 3 vraky dodávek a jedno NA Iveco 75E. Na parkovišti stojí ještě OA Dacia Duster červené metalízy. P. J. a pohybuje se mezi odstavenými vozidly. Pak přijede na elektrokoloběžce A. V. Krouží kolem Dacie. Zastaví koloběžku na kraji parkoviště. Otočí se směrem k nákladnímu vozu a k němu jde P. J. A. V. nastoupí na koloběžku a oba muži se zastaví před sebou na vzdálenost několika centimetrů a diskutují. Pak dojde k posunu časového záznamu z 14:48:37 na 14:48:52. Pak od sebe zase odcházejí. J. něco tluče do mobilu a V. zapíná kamerový záznam na mobilu jde směrem k J. S telefonem se zastaví těsně před ním a namíří mu telefon do obličeje. J. mu brozí pěstí, ale ruku stáhne. Pak je záznam posunut z 14:49:08 až 14:49:40. V. stále natáčí J., a pak přistupuje k služební Dacii a natáčí zavazadlový prostor. J. jde k vozu a zabouchává kufr vozu. Pak V. jde opět k J. a strčí mu telefon před obličej. J. reaguje tak, že mu telefon vyrazí z ruky. V. ho udeří pravou rukou do tváře. Pak je záznam opět posunutý v čase 14:49:46 až 14:50:30. Pak V. zvedne ze země svůj mobilní telefon a odjíždí pryč na koloběžce. J. má u ucha mobil a pozoruje odjíždějícího V. Po chvíli se V. opět vrací. Zastaví u vozu Dacia a jde k J., ten od něj odchází k přední části vozu“. Z uvedené citace správního rozhodnutí jednoznačně vyplývají podstatné okolnosti, které z videozáznamu dovodil správní orgán prvního stupně. Tento popis se v podstatných okolnostech také shoduje s úředním záznamem policejního orgánu o analýze kamerového záznamu. Tvrzení žalobce, že se zjištění z videozáznamu správního orgánu a policejního orgánu liší, je nepravdivé, resp. popis zjištění se liší pouze formálně. Obsahově

je však zcela shodné. V úředním záznamu i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je shodně také zachyceno to, že se žalobce z daného místa vzdálil a následně se vrátil. Ani v tomto se tak neliší.

[17] Žalobce v podaném odvolání uvedl, že videozáznam je ve spisu a jeho obsah je ve spisu popsán. Na obsah videozáznamu dovozený správním orgánem prvního stupně se odvolal a vycházel z něj při formulaci odvolacích námitek. Z obsahu podaného odvolání je zřejmé, že žalobce především sporoval hodnocení důkazu správním orgánem, nikoliv okolnosti, které z videozáznamu dovodil správní orgán prvního stupně. Stěžovatel v prvním rozhodnutí ze dne 19. 6. 2023 uvedl, že správní orgán prvního stupně popsal průběh řízení a provedené důkazy. Okolnosti vyplývající z videozáznamu již znovu neopakoval. Zabýval se především hodnocením uvedených okolností. Zejména to totiž činil žalobce sporným. Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele i správního orgánu prvního stupně proto, že správní orgány neumožnily žalobci vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Otázkou nesprávně zjištěného skutkového stavu se ani nezabýval. Druhé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 11. 2023, následující po zrušujícím rozsudku krajského soudu, doslovně převzalo popis obsahu videozáznamu z prvního rozhodnutí téhož orgánu ve věci. Ze zcela shodných okolností vycházel i stěžovatel v napadeném rozhodnutí.

[18] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řádné neprovedení videozáznamu je vadou, která neměla v této věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008-73). Žalobce byl s podstatnými okolnostmi, jak správní orgány vnímaly audiovizuální záznam, seznámen nejpozději rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 5. 2023. Žalobce tak již v původním odvolání mohl sporovat, jak okolnosti plynoucí z videa vnímal správní orgán I. stupně. V odvolací námitkách se odvolával na popis okolností plynoucích z videozáznamu, tak jak jej učinil správní orgán prvního stupně. Polemizoval však pouze s hodnocením tohoto důkazu, nikoliv s okolnostmi z plynoucími z videozáznamu. Jeho námitka je proto pouze formální. Rozhodnutí žalovaného, které vycházelo ze stejných zjištění z videozáznamu, pro něj nemohlo být překvapivé. Nelze pominout ani to, že správní orgány ve všech čtyřech správních rozhodnutích vycházely ze zcela shodných okolností vyplývajících z videozáznamu. Zcela totožné okolnosti vyplývají také z úředního záznamu policejního orgánu, který je součástí správního spisu. Žalobce do spisu nahlížel a k důkazům se vyjadřoval. Z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce byl seznámen s podstatnými okolnostmi plynoucími správním orgánům z videozáznamu. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vada řízení, spočívající v řádném neprovedení videozáznamu, nemá v tomto případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za situace, ve které byl žalobce opakovaně seznámen s obsahem videozáznamu, a sám dokonce z popisu rozhodných okolností vycházel již při formování odvolacích námitek, by totiž bylo zcela nadbytečné napadené rozhodnutí zrušit jen proto, aby s ním správní orgány žalobce formálně správně seznámily. Tento postup by žalobci nezajistil uplatnění žádných dalších práv než těch, která již mohl v řízení uplatnit. Rozhodnutí pro něj nemohlo být z těchto důvodů překvapivé. Proto lze uzavřít, že uvedená vada řízení neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud závěrem, konstatuje, že neopomněl ani odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ve věci *CARWEST*. Nejvyšší správní soud v něm konstatoval, že o provedení důkazu listinou se může učinit pouze úřední záznam a s obsahem důkazního prostředku se účastník řízení seznámí při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí. V nyní posuzované věci však stěžovatel takový úřední záznam nevyhotovil. Ve spisu je toliko úřední záznam policejního orgánu a pouze z něj nelze vycházet (bod [15]). Proto není rozsudek *CARWEST* přílehlavý. Stěžovatel se také odkázal na závěr poradního sboru ministra vnitra č. 115/2012, ve kterém je uvedeno, že správní orgán je povinen vyrozumět účastníky řízení o každém provádění důkazů a v případě nepřítomnosti účastníka řízení z důvodu, který připouští zákon, a při dokazování prostřednictvím písemných podkladů, jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Neuvedl však to, co z nich dovozuje. V nyní posuzované věci je rozhodným důkazním prostředkem videozáznam. Tento důkazní prostředek je specifický právě v tom, že jej každý může vnímat různě a dovodit z něj odlišné okolnosti. Proto je nutné, aby správní orgán přezkoumatelným způsobem předešel konkrétní skutkové vnímání videozáznamu, a s nimi účastníky řízení seznámil (aniž by je musel v této fázi řízení hodnotit). Jelikož správní orgán podstatné okolnosti jemu plynoucí z videozáznamu ve spisu před vydáním rozhodnutí nezaznamenal, tak učinil až v samotném rozhodnutí, nemohl se žalobce s nimi seznámit postupem ani dle § 36 odst. 3 správního řádu. Tento odkaz proto nikterak nepodporuje tvrzení stěžovatele. Naopak podporuje závěr krajského soudu o tom, že se správní orgán prvního stupně dopustil vady řízení. Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jak NSS vysvětlil v bodě [18]. Pokud snad stěžovatel mířil svými námitkami také na to, že i bez daného videozáznamu byla vina žalobci prokázána, což ze stručného odůvodnění kasační stížnosti není zcela zřejmé, pak by tato námitka nebyla důvodná. Stěžovatel při formování svých závěrů v napadeném rozhodnutí zjevně vycházel zejména ze sporného videozáznamu, nikoliv z úředního záznamu policejního orgánu, na který v kasační stížnosti poukazuje.

[20] Pro posouzení kasační stížnosti nejsou rozhodná ani tvrzení žalobce, že se s videozáznamem nemohl seznámit proto, že byl zachycený na CD či DVD disku. Krajský soud, jehož závěry stěžovatel sporuje, totiž dospěl k závěru, že se stěžovatel nemohl seznámit s podstatnými okolnostmi plynoucími z videozáznamu, tak jak je vnímal správní orgán, nikoliv se samotným videozáznamem. Proto se toto tvrzení žalobce míjí s předmětem sporu před NSS. Ostatně žalobce byl tím, kdo dotčený videozáznam předložil policejnímu orgánu, který jej následně postoupil správním orgánům. Jelikož relevantní okolnosti plynoucí z videozáznamu ani nesporné, činí tak pouze ve vztahu k hodnocení tohoto důkazu, je jeho tvrzení ohledně nemožnosti seznámit se s videozáznamem zjevně formální. Jeho tvrzení, že jednání stěžovatele bylo šikanózní v tom, že mu úřední osoba při nahlížení do spisu sdělila, že mu nerozumí, je rovněž mimoběžné. Jedná se totiž o jeho žalobní tvrzení, které však nesouvisí se stížními důvody uplatněnými stěžovatelem.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm tento soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst.

4 s. ř. s.). V dalším řízení při posouzení žalobních námitek vyjde z předpokladu, že vada správních orgánů při dokazování videozáznamem z průmyslové kamery neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[22] Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. prosince 2024

Petr Mikeš
předseda senátu